

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 4140/2022
22.02.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић, Драгане Миросављевић, Мирјане Андријашевић и Весне Субић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јовица Деспотовић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Путеви Србије“, Београд, чији је пуномоћник Бранислав Поповац, адвокат из ..., ради утврђења ништавости споразума о накнади за експроприсано земљиште и исплате накнаде, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 23/21 од 22.11.2021. године, у седници одржаној 22.02.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 23/21 од 22.11.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 23/21 од 22.11.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 694/17 од 27.11.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован приговор туженог о апсолутној ненадлежности суда. Ставом другим изреке, утврђено је да је ништав Споразум о накнади за експроприсано пољопривредно земљиште број 465-655/11-07 од 03.04.2012. године, закључен код Секретаријата за урбанизам и имовинскоправне послове града Врања, између тужиоца и туженог, којим је одређена висина накнаде за експроприсано земљиште, јер је у супротности са принудим прописима и јавним поретком. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу исплати разлику између исплаћене накнаде за пољопривредно земљиште до припадајуће накнаде за преузето градско грађевинско земљиште за кат.парцелу .. уписану у ЛН бр. .. КО ... у износу од 182.245,00 динара, са законском затезном каматом од 10.09.2020. године па до коначне исплате, док је одбијен тужбени захтев за тражену законску затезну камату на досуђени износ почев од 20.04.2012. године па до 10.09.2020. године, као неоснован. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу исплати на име трошкова парничног поступка 123.924,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде па до коначне исплате.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 23/21 од 22.11.2021. године, одбијена је жалба туженог и првостепена пресуда потврђена у ставу првом, другом, обавезујућем делу става трећег и у ставу четвртим изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. ЗПП.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да се посебна ревизија може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија (став 2).

Предмет тражене правне заштите о ком је одлучено побијаном одлуком је накнада за фактички изузето земљиште. Приликом одлучивања о пасивној легитимацији туженог, побијаном одлуком је усвојен тужбени захтев, те је тужени обавезан да тужиоцу плати накнаду, уз примену материјалног права које не одступа од примене права израженог у одлукама Врховног касационог суда, заснованим на чињеничном стању као у овој парници. Правноснажне одлуке другостепених судова, којима је другачије одлучено о истом правном питању, а на које се тужени позива у ревизији, без утицаја су на другачије одлучивање, јер одлука у споровима са оваквим тужбеним захтевом зависи од утврђеног чињеничног стања, те се не може говорити о различитом поступању судова у истој правној ствари. Имајући ово у виду, произлази да у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, па нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради утврђења ништавости и исплате поднета је 06.03.2017. године, вредност предмета спора је 182.245,00 динара.

Како вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у другом ставу изреке.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**